

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Τελικά, είναι ωραία η ζωή, χαρούμενη, γεμάτη ευτυχία. Κι αν δεν είναι, βρίσκουμε πάντα τον τρόπο να την κάνουμε να είναι. Αν όχι χαρούμενη, γεμάτη ευτυχία να την κάνουμε να είναι τουλάχιστον συμβατική, ίδια με των υπολοίπων. Ασφαλής και χωρίς εκπλήξεις. Τι να κάνουμε; Παντού χρειάζεται ένας έντιμος συμβιβασμός.

Για τα παιδιά μας μόνο ανησυχώ. Τα μεγαλώνουμε σωστά άραγε; Τους δίνουμε όλα όσα έχουν ανάγκη; Από την άλλη σκέφτομαι πως δεν πρέπει να έχω τέτοιες ανασφάλειες. Εντάξει, δεν τα πήγαμε στο The Voice, για να δουν από κοντά τα ιερά τέρατα της μπουζουκόβιας μουσικής σκηνής, αλλά δεν πειράζει. Θα τα πάω του χρόνου.

Κάθε πρωί τους βάζουμε για το σχολείο ένα κρουασάν, ένα πατατάκι κι ένα χυμό ανάμεικτο. Αν δεν έχουμε, τους δίνουμε χρήματα να ψωνίσουν ό,τι θέλουν από το κυλικείο. Πάνω απ' όλα πρέπει να τρέφονται υγιεινά.

Το μεσημέρι, σαν γυρίσουν από το σχολείο, αν δεν έχουμε προλάβει να μαγειρέψουμε, τους παίρνουμε από το φαστφουντάδικο δύο χάμπουργκερ με σως, πατάτες τηγανιτές και αναψυκτικό. Είναι στην ανάπτυξη και πρέπει να τρώνε καλά και να έχουν και θετική ενέργεια. Το λέει κι αυτός με τα πεσμένα βλέφαρα και το θολό βλέμμα σε διαφήμιση στην τηλεόραση. Τι δηλαδή; Να έχουν αρνητική ενέργεια τα δικά μας παιδιά;

Πρέπει να φάνε γρήγορα γιατί θα έρθει η κοπέλα που τα διαβάζει. Ευτυχώς, τώρα με την κρίση, με 3 ευρώ την ώρα βρίσκεις καμιά φοιτήτρια, καμιά αδιόριστη δασκάλα και κάνεις τη δουλειά σου.

Βέβαια, τα δικά μου διαμαρτύρονται. Λένε πως δεν χρειάζεται να κάνουν μάθημα και της κάνουν το βίο αβίωτο. Αλλά καλύτερα έτσι. Από το να ξεσπάνε σε μας. Δε γίνεται όμως να μην κάνουν μάθημα. Τα περισσότερα παιδιά στην τάξη τους έχουν δασκάλα που τα διαβάζει στο σπίτι. Τι δηλαδή; Τα δικά μας στο πηγάδι κατούρησαν;

Μετά αρχίζει το τρέξιμο. Ο μικρός να πάει στο ποδόσφαιρο και η μικρή για χορό. Μετά, ο

μικρός να συνεχίσει στο μπάσκετ και η μικρή στη ζωγραφική.

Μόλις που προλαβαίνουμε λίγο στο ενδιάμεσο να δούμε τα «Δανεικά Όνειρα», την αγαπημένη μας σειρά στην Αγία TV. Βγαλμένη από την καθημερινότητα της ζωής. Εντάξει, όχι της δικής μας, αλλά δεν έχει σημασία. Έτσι, να βλέπουμε και τα ζόρια που περνάνε οι πλούσιοι για να μην τους ζηλεύουμε. Αν και δεν θα μας πείραζε να είχαμε τα πλούτη τους μαζί με τα ζόρια τους.

Δε βαριέσαι! Έτσι είναι η ζωή.

Μετά, να γυρίσουν τα καημένα στο σπίτι, να χαλαρώσουν λίγο κι αυτά στην Αγία TV, να δουν το κανάλι με τα παιδικά και τις διαφημίσεις. Τι ωραίες διαφημίσεις! Χαίρεσαι να τις βλέπεις και να τις ακούς. Δυνατές φωνές για να μένουν στο μυαλό των παιδιών μας.

Μετά θα έρθει η κοπέλα που τους κάνει Αγγλικά και Γαλλικά. Ευτυχώς που είναι δίδυμα και δεν διπλοπληρώνουμε.

Κάποια στιγμή έρχεται και η ώρα που τα παιδιά κοιμούνται.

Τότε, θα κάτσουμε κι εμείς, επιτέλους στον καναπέ να δούμε τις βραδινές ειδήσεις, εκτός κι αν έχει κανέναν αγώνα οπότε ο καθένας στην τηλεόρασή του. Εγώ στον καναπέ με την πίτσα που παράγγειλα και η γυναίκα μου στην κρεβατοκάμαρα με το γιαουρτάκι «Μοσχαρίτσα». Το τρώει και η παρουσιάστρια του διαγωνισμού ταλέντων γι' αυτό είναι ξανθιά, όμορφη, λεπτή και γαλανομάτα.

Βέβαια η γυναίκα μου είναι πιο όμορφη αλλά δε με πιστεύει που της το λέω.

Αν πάλι δεν έχει αγώνα, βλέπουμε κάποια εκπομπή μαγειρικής. Τον Άκη, τον Άρη, το Λευτέρη, τη Λίτσα, τη Μαρία, τη Τζένη. Χορταίνει το μάτι μας κι έχουμε να συζητάμε και κάτι με τους άλλους γονείς το πρωί που πάμε τα παιδιά στο σχολείο και περιμένουμε απ' έξω, προσευχόμενοι, μέχρι τα φυντάνια μας να μπουν στις τάξεις.

Άντε μετά να πάμε στις δουλειές μας. Εγώ να ανοίξω το μαγαζί, η γυναίκα μου να πάει στην εταιρεία της. Εγώ να παρακαλάω να μπει κανένας πελάτης, εκείνη να της δώσει το αφεντικό κανένα μηνιάτικο από τα 10 που της χρωστάει.

Αλλά, δε βαριέσαι! Τι να κάνουμε; Έτσι είναι η ζωή. Υπάρχουν και χειρότερα. Και δόξα τω Θεώ να λέμε. Εντάξει, υπάρχουν και καλύτερα, αλλά τα καλύτερα είναι για τους λίγους.

Αυτοί, κρίση ξεκρίση θα είναι πάντα καλύτερα. Δεν μπορούμε να είμαστε όλοι ίσοι.

Να μην ξεχάσω να πάρω και το περιοδικό «Αποχαζεύω», να το δούμε το βράδυ. Η Φαίη, λέει, φόρεσε καινούργιο μαγιό κι ο Βαρουφάκης, δεν ξέρω τι κάνει στις διαπραγματεύσεις πάντως στο ντύσιμο είναι πρότυπο.

Γιατί ο Τσίπρας που ξεπέρασε ακόμα και τον Ομπάμα σε γοητεία; Άσε που θέλω να πάω και το αμάξι για πλύσιμο και να του πω του κυρ Λευτέρη ότι ο Πακιστανός που μας το έπλυνε τις προάλλες, μισές δουλειές έκανε. Τσάμπα το ευρώ που του άφησα για μπουρμπουάρ. Αλλά τι περιμένεις; Είχαν και στη χώρα τους αυτοκίνητα;

[Γιατί ρε; Εσύ στο κατσκοχώρι που γεννήθηκες είχες;]

Ωχ! Ποιος μίλησε;

[Η συνείδησή σου ρε κόπανε. Ότι απέμεινε, δηλαδή, από δαύτη.]

Αυτό μας έλλειπε τώρα, να αρχίσω να ακούω και φωνές. Δεν πάω καλά, πρέπει να πάρω τηλέφωνο τον Χαλίλ. Μέγα μέντιουμ και εξαίρετος παραψυχολόγος. Τώρα κιόλας θα τον πάρω, αλλιώς θα τρελαθώ τελείως!